

Nieuwsbrief

Maart 2021

Marjanne
in Zambia

Lieve familie, vrienden en nieuwsbrieflezers,

In de laatste nieuwsbrief van afgelopen december schreef ik dat het erop leek dat ik nog een poosje langer dan gepland in Nederland zou moeten blijven. Inderdaad, het plan om half januari terug te keren naar onze zendingspost werd uitgesteld. Een nieuwe datum werd geprikt: begin maart. Nu is ook deze maand bijna voorbij en zit ik nog steeds in Nederland. De koffer met spullen voor Zambia bleef ingepakt en wel in Nunspeet staan. Hoog tijd om u/jou weer bij te praten over de ontwikkelingen in mijn leven, onder de boog van Gods trouw.

Hoeveel coronagolven zullen er de wereld overgaan? In Nederland gaat de golfbeweging nog steeds door. In Zambia ook. Ik heb wekelijks contact met onze zendingspost. Samen met de directeur volg ik de ontwikkelingen en de invloed daarvan op onze projecten op de voet. Ergens in februari hakte de directeur de knoop door: 'Het heeft geen enkele zin om terug te komen, zolang corona rondwaart. Als je komt, sluit ik je op in je huis. Je mag de post niet af en niemand ontvangen.' Dat klonk erg rigouzeus. Zo'n vaart zou het toch niet lopen? Maar de directeur was duidelijk: 'Ook al gaan de scholen weer open, trainingsbezoeken gaan we niet doen. En

conferenties geven door het land heen is geheel niet aan de orde.' Duidelijk dus ... 'Zelfs al zouden je heup en rug genezen zijn', zei hij er ter verduidelijking nog maar even bij.

Ja, daarmee raakte hij nog een pijnlijk punt. Sinds röntgenfoto's afgelopen oktober duidelijk de oorzaak van mijn pijnklachten blootgelegd hebben, weten we eigenlijk al wel dat dagenlang van plek naar plek reizen over slechte wegen niet meer kan ...

De directeur had toen al snel een heel plan voor mij en zag het helemaal zitten: de conferenties zouden voortaan op de zendingspost zelf gehouden worden met online connecties naar andere plaatsen. (Waar dan wel elektriciteit en internet moeten zijn, denk ik dan gelijk sceptisch. Op de post is het traject van zonnepanelen plaatsen nog maar net gestart, dus hebben wij zelf ook nog steeds geen elektriciteitsgarantie voor elk uur van de dag.)

Maar goed, ik heb nog steeds een aantal modules les te geven op de Bijbelschool. Verder is er sinds januari een nieuwe coördinator voor onze ongeveer 50 schooltjes rondom de zendingspost benoemd. Haar zou ik ook nog kunnen inwerken. En met het maken van Bijbelfilmpjes kan ik ook nog jaren vooruit, toch?

Vragen of meer weten?

Neem gerust contact op met de thuisfrontcommissie: TFC Marjanne in Zambia | p/a Kuntzestraat 94 | 8071 KV Nunspeet
t (0341) 26 08 93 | e marjanneinzambia@cgknunspeet.nl

Adres Marjanne Hendriksen: Laan 44-C | 8071 JB | Nunspeet
t 06-57529719 | e marjannehendriksen@hotmail.com

Maar alles werd weer anders. Toen corona zo dichtbij kwam dat familieleden van de directeur en zijn vrouw ziek werden, bekenden overleden en de besmettingen opeens ook in Zambia drastisch gingen oplopen, werden de plannen voor de zendingspost weer aangepast. De Bijbelschool is ondertussen wel open, maar docenten van buitenaf worden geweerd. Studenten zitten als het ware het hele semester in quarantaine op de post zelf. En wat moest ik?

'Zolang er corona is hier wegblijven, je kantoor naar Nederland verplaatsen en van daaruit voor ons blijven werken', adviseerde de directeur.

Na dit telefoongesprek was ik dagen van slag. Dit alles heeft nogal consequenties! Na een week belde ik nog maar eens met de directeur. Had ik het echt wel goed begrepen? Ik deelde mijn verdriet en verlangens. Mijn Zambiaanse directeur is echter een heel wijze man en zei: 'Je medische situatie en de coronapandemie maken het onmogelijk om te doen wat je zo graag deed, maar kijk nu eens wat God je er al voor in de plaats heeft gegeven: je bereikt wereldwijd honderden kinderen en volwassenen met het Evangelie door de Bijbelfilmpjes. Ga alsjeblieft daarmee verder! En we blijven hopen dat je te zijner tijd toch weer terug mag komen.'

Er volgden gesprekken met predikant en deputaten. Ja, net als in Handelingen 16 denken we met elkaar dat dit nu de weg is die de Heere mij wijst: vanuit Nederland nog steeds zendingswerk mogen doen voor Zambia en de andere landen die betrokken zijn geraakt bij ons Bijbelfilmpjesproject.

Het betekent dat ik me dus wel in Nederland moest laten inschrijven en we nu op zoek zijn naar geschikte woonruimte.

Mocht u/jij iets weten in Nunspeet, laat het ons alstublieft weten! Met iets meer dan een hutje op de hei, ben ik al blij!

Eerlijk is eerlijk: mijn emoties zwabberen nog alle kanten op. Ik probeer maar bij de dag te leven en vertrouwend achter de Heere aan te gaan, nu mijn levensweg opnieuw zo onverwacht een wending neemt. Ik heb in al die jaren (nu bijna 14) op het zendingsveld al zoveel mogen zien van Gods goedheid, dat ik weet dat Zijn weg altijd de beste is!

Ondertussen verveel ik me geen moment. Al videobellend train ik nog steeds leerkrachten en begeleid mijn nieuwe collega in het scholenproject.

U kent haar vast nog wel vanuit voorgaande nieuwsbrieven: juf Martha uit Lundazi. Een gepassioneerde jonge vrouw, die door onze conferenties bij ons werk betrokken raakte. Ze maakte andere leerkrachten in haar omgeving enthousiast voor onze programma's, weet ondertussen veel van kleuteronderwijs en wist jonge kinderen met behulp van onze lesmethode in de lokale taal aan het lezen te krijgen. Dagelijks was ze in de weer om Bijbellessen voor te bereiden en te vertellen. Tijdens de lockdown begon ze met filmpjes voor haar kroost. Kortom, we zijn blij met haar als coördinator voor ons scholenproject!

Ook al mag Martha nog niet de dorpen in voor schoolbezoeken, ze gebruikt haar tijd nuttig. Op dit moment maakt ze prachtig materiaal dat bij onze leesmethode gebruikt kan gaan worden.

Ook heeft ze contact gelegd met een radiostation dat in Petauke en wijde omgeving uitzendt. Wekelijks vult ze een programma met een Bijbelles en wat alfabetiseringsactiviteiten. Kinderen mogen naar de studio bellen. Zo leuk om te horen! Ja, ik luister mee, want ik krijg na afloop de uitzending doorgestuurd op mijn telefoon. Net als de zondagse preek van mijn directeur trouwens.

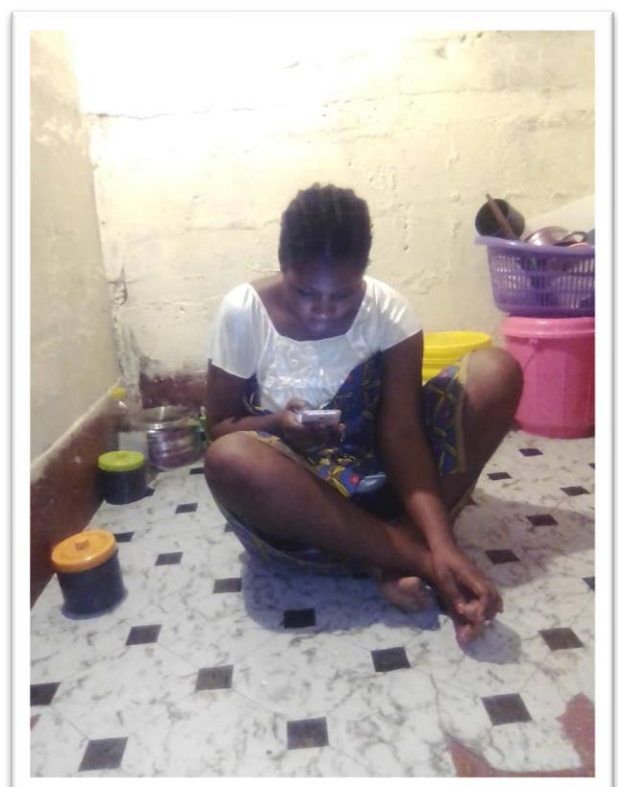
Die telefoons van tegenwoordig zijn toch maar wonderlijke dingen! Ik heb net twee leerkrachten in Lundazi gezien en gesproken om een online training voor te bereiden. Alsof ik gewoon weer even bij hen op school was. Ik krijg de schoolkapel te zien, die

onlangs gebouwd is en waar elke morgen alle kinderen van de school samenkomen voor een Bijbelvertelling. Er rennen een paar kinderen door het beeld. Heerlijk! O, wat houd ik van de mensen en het leven daar!

Via beeldbellen voer ik ook regelmatig werkoverleg met allerlei betrokkenen bij ons project van de Bijbelfilmpjes. Wonderlijk om ook nieuwe mensen te leren kennen in een tijd dat je zo min mogelijk de deur uit mag.

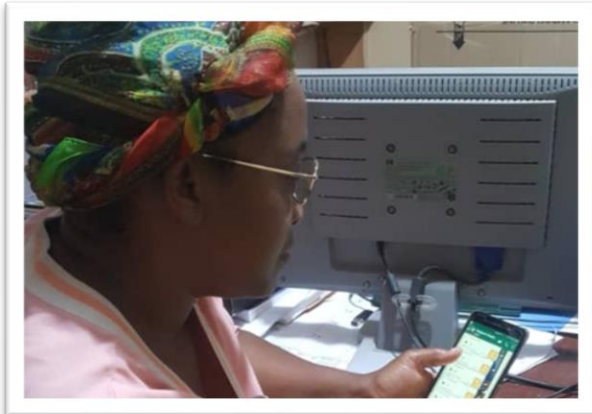
Ik geniet enorm als ik Linda en Purity spreek. Zij zijn de vertellers van de filmpjes in het Bemba. We hebben elkaar in Zambia nooit ontmoet. Het is zo vertrouwd om met hen ook even een paar woorden in de lokale taal te wisselen.

Deze jonge vrouwen gebruiken hun 'vijf broden en twee vissen' en er gebeuren wonderen! Moet u zich voorstellen: gewoon zittend op de vloer een Bijbelverhaal inspreken in een telefoontje. Op de achtergrond spelende kinderen, pannengekletter, ruisende regen of fluitende vogels. Ondanks dit alles bereikt het Evangelie vele kinderen en ouderen in de taal van hun hart!

De ingesproken geluidsfragmentjes worden een voor een gecontroleerd door een predikantsvrouw.

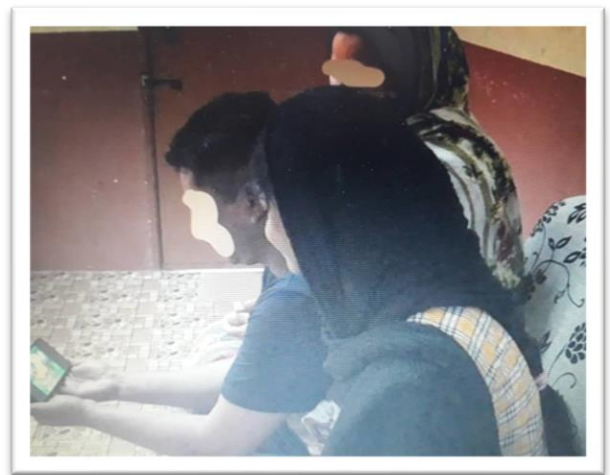
Daarna knutsel ik er een filmpje van in elkaar. Vervolgens verspreiden we ze via WhatsApp. Wat gebeurt er dan aan de andere kant van de wereld? De foto's en filmpjes die ik ontvang, zeggen genoeg.

Sinds kort maken we onze filmpjes ook in het Nederlands. Vanuit het werk onder vluchtelingen werd daarom gevraagd. Prachtig om aan dit werk een bijdrage te mogen leveren. De Arabische versie gaat ook rond onder vluchtelingen in Europa. Bovendien zijn onze filmpjes in het Arabisch en Urdu te vinden op de website bibleandbookministry.com. Een ontwikkeling die ons dankbaar maakt.

Contacten met de bij ons project betrokkenen in Azië en het Midden-Oosten zijn gecompliceerder in verband met hun veiligheid. Via zendingswerkers ter plaatse lukt het gelukkig ook om met de mensen daar persoonlijk contact te hebben. Heel bijzonder wat ik juist via hen aan getuigenissen hoor. God gebruikt onze eenvoudige Bijbelfilmpjes om mensen tot Hem te brengen! Hem zij alle eer!

Ik deel de verhalen graag. Daarom ben ik blij dat ik nog steeds uitnodigingen krijg om op scholen of online voor 'lege kerken' iets te vertellen over ons zendingswerk. Is dat juist in tijden waarin er zoveel verdriet en moeite is in de wereld, niet extra mooi? Verhalen van hoop! Verhalen over een machtig God, Die het nooit uit de hand loopt!

*Een hartelijke groet,
Marjanne*